

Cụ Nguyễn Văn Tuyết : THƯ TÌNH VIẾT MUỘN!

bác sĩ cũng vừa báo cho biết họ sẽ “búc” vé cho anh. Như vậy là mọi việc đã sẵn sàng tốt đẹp, anh không mang theo gì cả. Khi nào có vé thì anh sẽ gọi phon cho em biết để mở cửa cho anh vào. Nếu em nghe không rõ tiếng người mà chỉ thoáng phì phò tiếng gió thì biết đó là lúc anh đã cắt cánh. Hẹn gặp em một ngày rất gần. Vĩnh biệt các con và các cháu cùng các chắt.

THƯ TÌNH VIẾT MUỘN!

Cụ Nguyễn Văn Tuyết

(cụ vừa mới từ trăn ở Paris, hưởng thọ 91 tuổi)

Paris ngày 14 tháng 10 năm 20xx

Bà nó à!

À mà thôi, gọi là EM đi cho tình tứ như ngày xưa chúng mình cùng chung giường chung gối, chung cả đường đi lặn lội với em nhá. Dù rằng nay đôi ta mỗi người một ngả, lại đông con nhiều cháu mà còn xưng hô “anh em” thì e rằng con cháu nó cười.

Nhưng đây là tình thư của anh gửi tới em, lá thư đầu tiên và cũng là lá thư cuối cùng. Anh viết thư này từ ngày 14/10/20xx, mỗi ngày vài dòng, khi nào mỗi khi viết đến tên em là như có hơi nước che mờ cặp kính nên anh đành phải buông bút, đợi một thời dài! Viết lâu rồi đấy mà chưa nói được gì với em! Chuyện tình trong 60 năm đó gì nói trong vài trang giấy, kể trong vài ngày.

Thôi thì thời này nhá, nếu không xong để gửi qua đường bưu điện thì anh sẽ mang đến nơi em đang ở để trao tận tay. Anh biết nơi em ở rồi, kể từ khi em dọn về bên này, anh đã rất nhiều lần đi vòng quanh bên ngoài để ngắm một căn nhà 2 tầng(*) như-như, xinh-xôn, mà nghe đâu em khoe với hàng xóm rằng:

– “Tôi ở tầng dưới, còn tầng trên để dành cho nhà tôi”...

Em à!

Nhớ lại ngày nào em là thiếu nữ 16 tuổi xinh tươi làng Vạn, hoa khôi huyện Yên Phong, còn anh là trai làng Đại Lâm, chúng mình cùng tỉnh Bắc Ninh, nhưng anh theo gia đình ra Hà Nội học nên không có dịp “thư thơ”

Em còn nhớ những vụ “thư thơ” này không? Dì Phách, cô em gái của em nói rằng em đẹp lắm lại là con nhà có của nên trai huyện trai làng nhiều người ngấp nghé, mỗi khi em đi chợ thì họ len lén bỏ thư vào cái làn mây em xách tay, khi về nhà mới biết, thì là mấy chị em đọc thư tình của các chàng nhất gái mà cười bỏ ra, nghe cũng vui đấy nhé. Nhưng anh thì chưa có dịp thư thơ như thế.

Khi bố anh còn người giúp ông trong việc kinh doanh nên đã bố anh lập gia đình sớm, anh có quen biết nhiều cô gái ở Hà Nội nhưng không thương ai. Thế rồi một hôm bố anh báo điện vào rồi đi chợ huyện Yên Phong với ông, anh hỏi bố rằng con đi chợ làm gì thì bố nói:

– Trai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa chợ ba quân.

Khi đến chợ rồi mới biết ngày đó em cũng đi chợ, có lẽ người

lớn đã sắp xếp cho chúng mình trông thấy nhau. Nghĩ lại cũng buồn cười nhỉ, bây giờ khác xưa rồi, trai gái quen biết và yêu rồi mới đến cha mẹ hai bên gặp nhau.

“Anh trông thấy em đi chợ anh thương”. Bà chưa kịp hỏi ý kiến anh có bằng lòng “cô ấy” hay không thì anh vội nói trước:

– Chưa gặp đã bén hơi. Tại duyên số rồi bà ơi!

Thì là bà khuyên anh “cưới vợ thì cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻo dèm pha” nên anh vội nhờ người đem tặng em “một thúng xôi vò, một con lợn béo một vò rượu tăm. Tặng em đôi giày em nằm, cái chăn em đắp..” năm đó chúng mình vừa tròn 17.

Họ hàng nhà trai khen em xinh gái và có duyên, nhưng bà anh thì nói: “vợ chồng cùng tuối nằm duối mà ăn”, và để cho con đừng có ở lại nằm duối mà ăn nên ông cụ đã giao cho vợ chồng mình xưng sũa chữa và cho thuê xe xích-lô.

* Yêu em mãi mãi

Nhạc Từ Công Phụng – Ca NT/KQ Vũ Văn Ước trình bày

Khỏi đâu là thề, mình sống đằm đằm bên nhau, không vọt vọt vọt kinh tởm nên năm 1941 em sinh con gái đầu lòng, anh đặt tên con là Trinh. Rồi lần lượt có thêm con Thục, con Thuý, cả ba xinh gái giống mẹ. Sau 3 cô con gái là em sinh liền cho anh 4 cậu con trai, tên các con là Phong, Tuấn, Quang, Anh. Đời sống gia đình đang thanh bình êm êm, các con đi học có xích lô đưa đón thì bỗng “trời đổ nước cơn gió bụi”, em má hổng chịu nổi chuân chuyên, bụng mang dạ chửa mà phải cùng gia đình di cư vào Nam. Vừa đến Hải Phòng thì em sinh con gái thứ tư nên mình đặt tên con là Nguyễn Thị Hải, và Hải là đứa con thứ tám cùng theo bà mẹ di cư 1954 vào vùng đất lạ.

Cưới năm 1939 tới 1954 khi di cư mới được có 8 con nên em nói còn ít. Nhớ hôm đến em vào bệnh viện, anh nắm tay em an ủi thì em mỉm cười nói:

– Anh còn phải đưa em vào bệnh viện tám lần nữa, vì thấy

tướng s[] nói em sẽ có 16 người con t[]t c[]”.

Nghe em nói xong anh cười to khi[]n m[]y bà b[]u ng[]i [] phòng chờ đợi quay sang nhìn vợ ch[]ng mình, ch[]c họ tư[]ng mình vui vì mới có con đ[]u lòng. Nghĩ vậy nên anh ghé vào tai em thì th[]m:
– Bao nhiêu cũng được, ch[] sợ v[]t v[] cho em thôi, còn anh thì ..lo t[]t.

Vào tới Saigon, gia đình mình [] s[] nhà 247 đường Thành Thái, Chợ Lớn, g[]n ngã tư Tr[]n Bình Trọng. Em v[]n t[] gia nội trợ, còn anh, xoay đ[] ngh[]. Từ m[] trường dạy lái xe hơi lúc mới vào r[]i làm tôm đông lạnh [] Rạch Giá, lập trại tr[]ng n[]m rom [] su[]i L[] [] Dĩ An, th[]u xây dựng với anhThúc, làm cho USOM, và như em bi[]t đ[]y, công việc cu[]i cùng c[]a anh là làm việc [] tòa Lãnh Sự Pháp Saigon, nhờ đó mà sau 30/4/1975 gia đình ta đi định cư tại Paris.

Tuy nhiên anh đã không giúp em được toại nguyện theo như lời khuyên c[]a th[]y tướng s[] nên trong thời gian [] Saigon, vợ ch[]ng mình ch[] thêm được có 4 “cậu” là Ti[]n, Th[]ng, Thụy, Xương và 2 “cô” Loan, Hà, vị chi là 14 mụn con g[]m 6 gái, 8 trai, còn thi[]u 2 vì th[] em mới nuôi thêm 2 cháu ngoại là Y[]n và Việt, con c[]a Thúy đ[] cho đ[] 16 đứa.

Nay tuy không được vuông tròn trọn vẹn nhưng t[]t c[] đã []n định c[] r[]i. Hiện tại [] Mỹ có 3 cô 2 cậu, [] Pháp có 4 cậu, 3 cô. Con nào cũng có gia đình hạnh phúc một vợ một ch[]ng và đã tặng cho em r[]t đông cháu nội ngoại và đã hơn 10 ch[]t r[]i đó. Duy ch[] còn cô út Thu Hà, đẹp, thông minh hoạt bát, nhi[]u chàng ng[]p ghé l[]m nhưng con gái út c[]a chúng mình lơ là chuyện này mà lại siêng năng nghiên cứu kinh sách nhà Phật. Tại duyên s[] thôi.

Anh r[]t hài lòng vì các con, trai gái thì hi[]u th[]o con dâu nào cũng coi như con đ[], nh[]t là Y[]n, vợ Quang, hiện là chị

dâu trưng, là gương mẫu cho các em. Còn con rất ư? Các cụ xưa gọi con rất là tên-tên nên anh thấy tên-tên nào cũng tên tên còn, các anh ấy là người biết điều, lo toan mọi bàn cho vợ con, lại hiền lành. Duy chỉ có chàng của Thúy, tức bà của Yên-Việt là quân nhân nên vết vết và luôn phải xa gia đình, nghèo và hơi ngang. Em nhớ không, lần đầu tiên hàng đến nhà mình thăm con Thúy mà lại ngồi gác chân mang giày nhà binh lên bàn! Anh giận quá! Nhưng bù lại, nay mỗi lần anh sang Mỹ thăm con cháu, thì bà Việt chỉ anh ra khu chợ ABC mua bánh ngọt, đi ăn hàng tiểu Mỹ Tho, lại còn bảo vợ chàng Việt “ning” rằng cho ông ngoại, anh thấy vui vui nên nói:

– “Khỏi ning, rằng của ông còn rất tốt và đẹp nữa, con chỉ còn bỏ vào ly nước ngâm với thuốc sát trùng cho ông là được

rồi.”

Anh nói tới đâu rồi như? Thật đấy, còn mình mặc nhưng hơi lộn xộn nên thư viết cho em cứ chuyện nọ xọ sang chuyện kia. À nhớ ra rồi, tới chỗ vuông tròn.

Anh nói không được vuông tròn trọn vẹn là vì con gái đầu lòng đã ra đi khi vừa tới Mỹ, và hai con trai hy sinh cho Tên Quốc, cậu còn Phong bị thương ở Ban-Mê-Thuật rồi hy sinh, cậu Tuấn thì tên trận trên biên, chìm theo hộ tống hạm HQ10 trong trận hàng chiến để bảo vệ Hoàng Sa chàng lại quân xâm lược Trung Cộng vào ngày 19 tháng 1 năm 1974.

Em à, anh không muốn nhắc chuyện xưa làm đau lòng em khi một đi 2 đứa con trai tuổi còn quá trẻ, nhưng cũng là một đóng góp cho đất nước như biết bao các gia đình khác. Mới đây ông HQ Đặng Thanh Long đã thay mặt Phó Đầu Đốc Đặng Cao Thăng, Tổng Hội Hàng Quân Hàng Ngoại đem cuộn Hàng Sách Tuyên Tập và Hàng Sách HQVNCH đến tặng gia đình ta với bút tích ghi ở trang đầu như sau:

“Kính biểu gia đình liệt sĩ Hoàng Sa HQ Nguyên Văn Tuấn”.

Thật thoát thời gian mau thật đấy em như, chỉ còn nói nhiều thì các con cũng biết từ lúc có đứa con đầu lòng ở Hà Nội rồi có

thêm cô Út Hà ở Saigon rồi gia đình ta di tản, bỏ lãnh, vượt biên vượt biên mà được thì này cũng là tạ ơn trời đất lắm rồi. Nhưng bất hạnh thay, em lại bỏ anh mà đi! Dẫu chừng gần chục năm rồi chứ ít sao? Lúc trước anh nhớ chính xác ngày giờ năm tháng em ra đi, nhưng sau lần anh bị té đập đầu thì trí nhớ không còn tốt. Thôi để anh mở sổ ra xem ngày nào em bỏ anh ra đi. Đây rồi, ngày 14 tháng 10 năm 2002, và anh viết lá thư này cho em cũng vào ngày 14 tháng 10, em đi đã được 8 năm rồi đó.

Em à! Anh nhớ rõ là em bị bệnh thận, đang lọc máu thì bị té đập xương chậu và sau một thời gian ngấm thì em ra đi! Ngày đó mắt anh đã khô, khi thấy con cháu vây quanh mẹ, quanh bà nước mắt khóc làm anh ghen cợt hòng.

Thôi thôi cũng xong, vì hiện nay em luôn được mạnh khỏe, không còn lo lắng về bệnh tật, cuộc sống mới lại bình an, thanh thoi mãi mãi. Nhưng cẩn thận nhé, mỗi lần “vân du” em nhớ mang theo áo ấm và gài dây an toàn kẻo gió mạnh lại thổi bay mất thôi.

Em nhớ không? Lúc sinh thời mỗi lần mang thuốc và nước đến cho em thì anh chỉ nói vắn tắt: “thuốc đây, bà uống đi”! Nay anh muốn gọi tiếng EM, nói thật nhiều lời thương yêu thì giọng anh đã khô khè, thôi không ra hơi! Hối hận quá!

Khi em đi rồi mà đàn chim bồ câu cứ đứng giờ nó lại bay vào đậu trên thành cửa sổ, cái cửa sổ cửa căn phòng trên tầng thứ 15 cửa tòa biu-dinh thuộc thị xã Alfort Ville, ngó ngay ra bờ sông Seine, từng đôi chim gù-gù sát cánh bên nhau chờ những miếng bánh mì mà em bỏ vụn ra rồi rải cho chúng ăn.

Ngày đó anh cần nhắc em hoài vì cái việc cho chim ăn, nó ăn rồi ị, sương mù và mưa phùn làm bánh mì thừa ướt nhão nhẹt ra rồi mọc xanh lên khiến anh lại phải dọn. Bực mình anh la thì em nhẹ nhàng nói: “tội nghiệp chúng nó”. Thôi đành cứ để em cho chim ăn rồi anh dọn phân và thức ăn thừa kẻo gió lùa vào phòng mình hôi cút chim. Khi em vào trên đó rồi, mình anh lại mỗi ngày phải nhìn từng đôi chim gù gù tựa cánh cho nhau mà nhớ em

vô vãn. Đó là lý do thòm kín anh không muốn rời căn phòng này để với với con cháu.

Có những chiều Hè hoàng hôn nồng úa, đứng ngắm hình em treo trên tường, anh thì thòm: “sao em không nói với anh” rồi ngó qua cửa sổ anh bỗng thấy như có mưa phùn chiều Đông, thì ra mặt anh mờ và anh cảm thấy lạnh lẽo!

Tất cả để dùng cửa em còn để nguyên chỗ cũ, nhìn đâu cũng thấy em vì thấy các con xin dọn cho gọn gàng thì anh không cho. Bởi cô cậu thay nhau thuyết phục bố với với các con nhưng anh nhất định không muốn rời xa nơi này, tuy không còn là tởm nhưng còn cái ghế em ngồi, còn cửa sổ mà em đứng nướng bánh mì cho chim ăn. Anh không thể lộ những điều thòm kín đó mà chỉ nói:

– “Bố còn khỏe, tự lo cho mình được mà, các con cứ yên tâm”.

Mà anh còn khỏe thực, mỗi sáng không còn lái xe ra Paris 13 để ăn hủ tít và mua báo Văn Nghệ Tiền Phong nữa thì anh đi bộ quanh phòng, đi dăm ba bước anh dừng lại nghỉ dăm phút, cứ như thế mỗi giờ cũng đi được hơn một vòng. Anh cũng vẫn ăn được, mỗi ngày cô Hời mang cơm nóng canh sốt sang cho bố rồi dọn dẹp nhà cửa, Hời với thì cô út Hà sang lo mọi việc giầy tờ với sức khỏe của bố. Cậu con Quang tuy ít nói nhưng phân công đâu ra đó cho các em trai Thanh Thụy Xương luân phiên trực đêm bên bố và chỉ bố đi Paris 13, khu phố Việt, phố Tàu.

Tuy sống độc thân nhưng anh không cô độc, mỗi thứ Bảy và Chúa Nhật là con trai gái dâu rể, cháu nội ngoại kéo nhau với tụ họp trong căn phòng nhỏ này. Khi trước còn khỏe thì anh nấu một nồi phở thật to, nay thì mỗi con mang theo một thứ, căn phòng không chỉ ấm cúng mà còn nóng lên nữa đấy chứ. Những lúc đó thì anh lại nghĩ đến em, để cho con cháu vui chơi, anh lặng lẽ đi nằm, ứa nước mắt vì sung sướng nghe tiếng cười của con cháu nhưng cũng ứa nước mắt khi thiếu tiếng em! Thì ra “con nuôi

cha không bằng bà nuôi ông”, ông nuôi bà.

Cách nay khá lâu, anh đang vịn tường đi vào phòng tắm thì bị té, các con vội đưa đi cấp cứu, bệnh viện khám phá ra một mạch máu trong đầu bị nghẽn khiến anh té chứ không phải tại anh vô ý.

Nhớ mãi hôm ấy thầy em đến thăm anh trong bệnh viện, anh vội vàng ngồi dậy, ba chân bốn còng chạy ra đón em và anh bị vấp té, choàng mắt mới thì biết anh vừa nằm mơ và giận quá tại sao mình không cẩn thận để bị té rồi tỉnh lại mà không được nắm tay em. Vừa lúc đó anh nghe cô ý tá nói:

– Từ nay cụ phải dùng cái này.

Ngó xem thì ra là cái gậy chống, 4 cuống có 4 chân bịt cao su. Nếu anh chống gậy này mà đi thăm em thì đúng là “ba chân bốn còng rồi”.! Anh không thích chống gậy, trông giống ông cụ quá! Đi với anh, em vẫn còn khỏe và còn trẻ, người cõi tiên thì “trẻ mãi không già” mà.

Nằm bệnh viện được mấy ngày thì anh đòi về nhà, nhớ căn phòng quá, nhưng các con không cho, lựa khi các con không có mặt, anh “ba chân bốn còng” vào phòng bác sĩ trực năn nỉ xin xuất viện và họ “đồng-co”

Về nhà được mấy ngày thì anh lại “ba chân bốn còng” mang hoa đến tặng em, nhưng gõ cửa hoài mà không nghe tiếng ai trả lời, hình như mấy cô tiên đưa em vân du trên cầu Vồng hay du Nguyệt Điện thì phải. Rõ chán! Cả đời ở bên nhau, anh chưa bao giờ tặng em một cánh hoa, tại anh thầy em là hoa đẹp rồi. Anh mong sớm có ngày được đoàn tụ cùng em nắm tay nhau tung mây lướt gió.

* [Một mai tôi qua đời](#)

Nhạc Phạm Trọng Cầu – Mỹ Linh trình bày

Sống với nhau hơn 60 năm, “sáu mươi năm cuộc đời” được 14 mặt con mà mình chưa bao giờ “to tiếng” với nhau, cần nhằn thì có, nhưng chưa một lần em phải buồn phiền vì anh uống rượu, hút thuốc, đánh bạc và lãng nhãng, vì anh không thích những thứ đó, vì anh đã có em. Tính đến nay xa em đã 8 năm, thời gian cũng quá đủ suy ngẫm về thói đời hay coi thường hạnh phúc đang có sẵn trong tay mà không biết vun quén. Anh đang mong ngày tái ngộ.

Cậu được ước thầy, mới tuần trước đây anh đang đứng vịn tường tập thể dục thì tự động ngã, bệnh viện cho biết những mạch máu li ti trên đầu bị vỡ, các con bao quanh lo lắng và bác sĩ họ đang cố gắng nới lại, nhưng anh nói:

— “Thôi”.

Sống với con cháu như vậy là quá đủ rồi, lo cho các con như vậy cũng tạm ổn, nhìn lên không bằng ai nhưng nhìn xuống thì không ai bằng. Tuy các con không giàu có gì, nhưng đủ ăn và hạnh phúc, nhất là các con một vợ một chồng, như đứa có đôi và anh chị em thương yêu nhau. Anh nói với các con:

— “Các con như đứa có đôi, đủ ba vớ với vợ chứ, căn phòng trên lầu nơi vợ chồng dành cho ba đã có sẵn tiện nghi rồi, các con đừng lo lắng và bận rộn nữa. Chúc các con vẫn lại bình an, đùm bọc và thương yêu nhau như từ trước tới nay”.

Em à! Hôm nay là ngày 14 tháng 9 năm 2010, chầy còn đúng một tháng nữa là trùng vào ngày em đi, 14/10, bác sĩ cũng vừa báo cho biết họ sẽ “bức” vé cho anh. Như vậy là mọi việc đã sẵn sàng tốt đẹp, anh không mang theo gì cả. Khi nào có vé thì anh sẽ gọi phen cho em biết để mở cửa cho anh vào. Nếu em nghe không rõ tiếng người mà chỉ thoáng phỉ phò tiếng gió thì biết đó là lúc anh đã cất cánh.

Hẹn gặp em một ngày rồi gặp.

Vĩnh biệt các con và các cháu cùng các cháu.

Nguyễn Văn Tuyet.

~~~~~

(*) Một 2 tiếng, ai đi trước nằm tiếng dưới, ai đi sau nằm tiếng

trên

Cụ Nguyễn Văn Tuy
*Theo: **Điện Đàn Net***